

C/2024/2290

2.4.2024

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 26 stycznia 2024 r., NE, MY, HJ, XF, WB, UV, VK, JU, RJ and DZ / An Bord Pleanála, Minister for Housing, Local Government and Heritage, Ireland and The Attorney General

(Sprawa C-58/24, Drumakilla)

(C/2024/2290)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NE, MY, HJ, XF, WB, UV, VK, JU, RJ i DZ

Strona przeciwna: An Bord Pleanála, Minister for Housing, Local Government and Heritage, Irlandia i The Attorney General

Przy udziale: Drumakilla Limited

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 11 dyrektywy 2011/92⁽¹⁾ w związku z zasadą szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, o której mowa w art. 9 ust. 2 konwencji z Aarhus, wywołuje skutek tego rodzaju, że, w przypadku gdy przedsięwzięcie w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92, którego dotyczy wniosek o zezwolenie na inwestycję (zwane dalej „zezwoleniem pierwotnym”), nie może zostać wykonane bez uprzedniego uzyskania przez wykonawcę innego zezwolenia (zwanego dalej „zezwoleniem wtórnym”) oraz w przypadku gdy organ właściwy do udzielenia zezwolenia pierwotnego na takie przedsięwzięcie zachowuje możliwość przeprowadzenia bardziej rygorystycznej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko niż ocena dokonana w zezwoleniu wtórnym, takie zezwolenie wtórne (jeżeli zostało ono udzielone przed zezwoleniem pierwotnym) należy traktować jako element procesu udzielania zezwolenia na inwestycję na potrzeby inne niż te odnoszące się do zakresu kwestii podlegających badaniu lub ocenie na podstawie dyrektywy 2011/92, czy to w ujęciu ogólnym, czy też gdy zezwolenie wtórne jest decyzją wydaną na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43, która upoważnia wykonawcę do odstąpienia od środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu zrealizowania przedsięwzięcia?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 11 dyrektywy 2011/92 w związku z zasadą szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, o której mowa w art. 9 ust. 2 konwencji z Aarhus, wywołuje skutek tego rodzaju, że krajowe przepisy wewnętrzne dotyczące rozpoczęcia biegu terminu na zakwestionowanie ważności decyzji wydanej na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43⁽²⁾ („zezwolenia wtórnego”) należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by bieg owego terminu rozpoczynał się przed dniem wydania odnośnego zezwolenia na inwestycję („zezwolenia pierwotnego”), czy to w ujęciu ogólnym, czy też: gdy, po pierwsze, przedsięwzięcie zostało poddane badaniu indywidualnemu przewidzianemu w art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92; lub gdy, po drugie, rozstrzygnięcie, o którym mowa w art. 4 ust. 5, dokonywane na potrzeby zezwolenia pierwotnego, zostało wydane po udzieleniu zezwolenia wtórnego oraz jednocześnie z decyzją w sprawie zezwolenia pierwotnego; lub gdy, po trzecie, w postępowaniu, w którym kwestionowana jest ważność zezwolenia wtórnego, nie zgłoszono żadnego zarzutu zmierzającego do zakwestionowania odnośnego zezwolenia pierwotnego w związku z podnoszoną nieważnością zezwolenia wtórnego; lub gdy, po czwarte, skarżący nie wnioskuje o przedłużenie terminu na zakwestionowanie zezwolenia wtórnego, który to wniosek jest wymagany prawem krajowym w przypadku zakwestionowania decyzji po upływie wyznaczonego na to terminu w braku jakiegokolwiek normy prawa Unii, która stanowiłaby inaczej?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze oraz odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie w ujęciu ogólnym: czy dyrektywa 2011/92 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych lub zasadą szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, o której mowa w art. 9 ust. 2 konwencji z Aarhus, wywołuje skutek tego rodzaju, że przewidziany w prawie krajowym państwa członkowskiego termin do wszczęcia postępowania służącego dochodzeniu prawa przysługującego na podstawie tej dyrektywy powinien być racjonalnie przewidywalny, natomiast

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 102).

nie musi być wyraźnie podany w przepisach zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 2011/92 lub w podawanych do wiadomości społeczeństwa, na podstawie art. 11 ust. 5 dyrektywy 2011/92, praktycznych informacjach dotyczących dostępu do administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych lub też w sposób definitywny i pewny ustalony w orzecznictwie krajowym, tak iż na odpowiedź na pytanie drugie nie ma wpływu zastrzeżenie w prawie krajowym państwa członkowskiego przewidywalnego terminu o charakterze ogólnym, który ma zastosowanie w sposób ogólny do skarg wnoszonych na podstawie prawa publicznego, w tym w przypadku wytoczenia postępowania w sprawie zakwestionowania decyzji przyjętej na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43, w której wykonawcy zezwala się na odstąpienie od środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu zrealizowania przedsięwzięcia, mimo że w odpowiednich regulacjach prawa krajowego termin taki zostaje zastrzeżony nie w sposób wyraźny, lecz dorozumiany?

4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lub odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43 wywołuje skutek tego rodzaju, że właściwy organ nie może stwierdzić, iż „nie ma zadowalającej alternatywy” wobec decyzji zezwalającej wykonawcy na odstąpienie od obowiązujących środków ochrony gatunków w celu wykonania przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92, jeżeli ów właściwy organ faktycznie nie zbada alternatyw, takich jak alternatywna lokalizacja lub alternatywny projekt albo odmowa wprowadzenia odstępstwa?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lub odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: czy art. 16 ust. 1 dyrektywy 92/43 wywołuje skutek tego rodzaju, że właściwy organ nie może stwierdzić, iż wydanie decyzji zezwalającej wykonawcy na odstąpienie od środków mających zastosowanie w dziedzinie ochrony gatunków w celu zrealizowania przedsięwzięcia w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92 leży „w interesie ochrony dzikiej fauny i flory oraz ochrony siedlisk przyrodniczych”, jeżeli pewną zidentyfikowaną ochronę pozwala zapewnić już samo odstępstwo, a nie środki łagodzące podjęte w celu zmniejszenia lub skompensowania szkody wywołanej działaniami, na które zezwolono w decyzji w sprawie odstępstwa?